

[Ole Bjørn Kraft.]

overgreb, som en udnyttelse af den politiske magt, som regeringen har, takket være holstenernes majoritet i den slesvig-holstenske stat. Den danske regering har jo også gentagne gange til besættelsesmagten rettet henvendelser med beklagelser over, hvad der her på forskellige områder er sket. Derfor, selvom jeg naturligvis er helt enig med statsministeren i, at som kampen hidtil har været ført med blanke våben fra vor side, skal den også fortsætte, synes jeg, at der her kunne komme en misforståelse frem, som jeg helst havde undgået.

Alle er enige med statsministeren i, at vi ønsker et nabovenligt forhold til Tyskland, et demokratisk Tyskland, hvor demokratiet ikke blot lever på læben, men også ytrer sig i handlinger, i holdningen overfor andre medmennesker og overfor folkegrupper af en anden nationalitet end det tyske riges. Det er vort håb, at det nye Tyskland vil vise sig at være i besiddelse af disse egenskaber.

Men det, der dog først og fremmest er grund til at sige i dag, da vore landsmænd dernede står i den hårde kamp, som de står i, er, at for Danmark er det første og afgørende, at vore landsmænds fremtid dernede sikres på en sådan måde, at de virkelig kan leve i demokratisk frihed. Det, der først og fremmest må siges til dem, er, at de kan regne med, at den danske regering og rigsdag og det danske folk vil gøre alt, hvad der står i vor magt for at beskytte dem mod overgreb af den ene eller den anden art og at åbne dem en adgang til at kunne forme deres fremtids skæbne efter deres eget væsens lov.

Statsministeren omtalte flygtningeproblemet, og jeg var glad for, at statsministeren kunne bekræfte de meddelelser, der er kommet frem om, at der nu forestår en betydelig lettelse af flygtningepresset. Det har også været længe, inden vi er nået så langt, og efter vor opfattelse må det kun være en begyndelse. Jeg håber, at den danske regering med alle midler vil fortsætte sine bestræbelser for at føre dette spørgsmål endnu længere frem og ikke vil lade nogen lejlighed gå upåagtet hen til at yde sit bidrag til, at den sydslesvig-holstenske befolkning kan blive ikke, som den er nu, en minoritet, men en majoritet i sin egen hjemstavn.

I denne forbindelse omtalte statsministeren flygtningeloven. Den er nu blevet forlænget, men det er med beklagelse, at vi heroppe i landet har set denne lov forlænget, vi kunne meget have ønsket, at den

engelske besættelsesmagt havde haft en anden indstilling til dette problem, og vi må i særdeleshed håbe, at englænderne, når loven skal forlænges igen til juni måned, under de ændrede forhold også må forstå, at dens bestemmelser med hensyn til ansættelse i offentlig tjeneste ikke længere er rimelige; thi det, der har været vor begrundelse, og som også var den danske delegations begrundelse under forhandlingerne ved rundbordskonferencen i London, var, at flygtningene efter vor opfattelse kun opholdt sig midlertidigt i området, og derfor er det farligt, hvis de får en sådan position i administrationens forskellige grene, at det senere vil være vanskeligt at ændre den position, de her har eller får, og som i den kommende tid, når flygtningene er fjernet, vil stå i misforhold til flygtningetallet i landet. Vi finder i det hele taget ikke, at det er rimeligt, at flygtningene, der er kommet derop under disse ekstraordinære forhold, og som for hovedpartens vedkommende må regne med igen at skulle drage bort, skal have en så afgørende medbestemmelse om denne landsdels forhold og skæbne og fremtid, og her ved jeg, at jeg taler ikke alene på mit eget partis vegne, når jeg hævder dette synspunkt, men her har jeg bag mig hele den danske rigsdag, alle de partier i den danskerigsdag, der står bag memorandummet af 31. januar. Vi har i dette memorandum klart givet udtryk for den opfattelse, at flygtningene ikke burde have en sådan bestemmende indflydelse i de nationale sager. Derfor håber jeg, at regeringen vil gøre, hvad den kan, for at overbevise besættelsesmagten om berettigelsen af dette vort synspunkt. Og dette bliver jo endnu mere velbegrundet i det øjeblik, vi ser flygtningene begynde at drage bort fra landsdelen.

Statsministeren fremsatte også nogle bemærkninger i anledning af mit ønske om, at Danmark skulle deltage i konferencen om Vesttyskland. Det var ikke andet, end hvad jeg havde ventet; regeringen har jo tidligere tilkendegivet sit standpunkt. Jeg havde håbet, at den udvikling, der har fundet sted, den situation, der i øjeblikket eksisterer, måske kunne få regeringen til at ændre sin opfattelse, også fordi jeg mener, at den begrundelse, regeringen oprindeligt havde, ikke længere har den samme styrke, som den havde før. Jeg ved ikke, om statsministeren overså det eller ikke ønskede at udtale sig om det, men jeg talte ikke alene om, at vi skulle fremsætte ønske om at blive direkte deltagere i konferencen. Som en anden linie kan jeg sige, havde jeg et forslag om, at den danske regering skulle